

Lisää Hepr. 5:stä?
www.sley.fi/luennot/Raamattu/UT/Hepr/06-07PH.htm

Arvoisa Sisärengaslainen,

Luvussa 6 kirjeen kirjoittaja varoittaa ankarasti luopumasta uskosta ja rohkaisee luottamaan Jumalan lupauksiin.

Kysymyksiä, esirukousaiheita yms. voit lähettää osoitteeseen pastori@tunti.com.

Älkäämme siis enää viipykö Kristuksen opin alkeissa, vaan edetkäämme täyteen tietoon. (Hepr 6:1)

Kristityn on tarkoitus kasvaa uskossaan, mikä tarkoittaa myös tiedollista kasvamista. Ensin opitaan alkeet, ja niitäkin on syytä

usein kerrata, mutta alkeitten jälkeen tulisi voida oppia uutta.

Emme voi uudestaan laskea perustusta ja opettaa sellaisia asioita kuin parannus kuolemaan johtavista teoista, usko Jumalaan, oppi kasteista ja puhdistusmenoista sekä käntien päällepanemisesta, kuolleiden ylösnousemus ja iankaikkinen tuomio. Menkäämme eteenpäin, jos Jumala suo. (Hepr 6:1-3)

Heprealaiskirjeen opin alkeitten luettelossa saattaa ihmetyttää ”kasteet ja puhdistusmenot”. Uuden testamentin aikaan oli käytössä monenlaisia kasteita. Jotkut olivat kohdanneet Johanneksen kasteella kastettuja, fariseuksilla oli omat puhdistautumismenonsa ja käännyttä-

kasteensa, Qumranin esselaiset puhdistautuivat rituaalisesti aina tullessaan luostariinsa, ja joillakin kreikkalaisilla mysteeriuskonnoillakin oli omat kastemenonsa. Oli tärkeää tietää, mikä on kristillinen kaste ja miten se eroaa kaikista muista kasteista.

Mahdotontahan on auttaa niitä, jotka kerran ovat päässeet valoon, maistaneet taivaan lahjaa ja tulleet osallisiksi Pyhästä Hengestä, nauttineet Jumalan hyvää sanaa ja kokeneet tulevan maailman voimia mutta luopuneet uskostaan. Ei heitä voi toistamiseen johdattaa kääntymykseen – niitä, jotka nyt itse ristiinnaulitsevat Jumalan Pojan ja nostavat hänet kaikkien pilkattavaksi! Jos maa imee sisäänsä sateen, joka sitä usein kastelee, ja tuottaa sadon viljelijöilleen, se saa osakseen Jumalan siunauksen. Mutta jos se kasvaa ohdaketta ja orjantappuraa, se ei kelpaa mihinkään. Sitä uhkaa kirous, ja niin se lopulta poltetaan. (Hepr 6:4-8)

Nyt kirjeen kirjoittaja varoittaa vakavasti lukijoitaan, etteivät he laskelmoiden luopuisi uskostaan vaikeuksien edessä ajatellen, että

voihan sitä myöhemmin palata takaisin. Tässä on ensinnäkin tärkeää huomata, että teksti on suunnattu sellaisille, jotka eivät

vielä ole luopuneet uskostaan. Uskostaan luopuneille kirjeen kirjoittaja olisi varmaankin kirjoittanut toisin ja kehottanut heitä pian palaamaan takaisin. Toiseksi, tässä ei sanota, että uskosta luopunut ei saa palata. Ongelma on siinä, että tietoisesti

luopunut paatuu eikä enää *halua* palata. Jos kuitenkin joku haluaisi tulla takaisin, on se merkki siitä, että Jumala kutsuu häntä, ja hänelle kuuluu Jeesuksen lupaus siitä, ettei hän aja pois sitä, joka hänen luokseen tulee.

Te, rakkaat ystävät, olette kuitenkin tuo parempi maa, ja teitä odottaa pelastus. Olemme siitä varmoja, vaikka puhunkin näin. Eihän Jumala ole epäoikeudenmukainen, ei hän unohda teidän tekojanne eikä rakkauttanne, jota olette osoittaneet hänen nimeään kohtaan, kun olette palvelleet hänen pyhiään ja yhä palvelette heitä. Hartaasti vain odotamme, että te itse kukin loppuun asti yhtä innokkaasti haluatte kokea yhteisen toivomme täyttymisen. Älkää päästäkö itseänne veltostumaan, vaan seuratkaa niiden esimerkkiä, jotka ovat uskoneet ja kärsivällisesti odottaneet ja sen tähden saavat omakseen sen, minkä Jumala on luvannut. (Hepr 6:9-12)

Pelästyttetyään lukijansa kirjeen kirjoittaja haluaa rohkaista heitä luottamaan siihen, että Jumala kyllä haluaa varjella heidät oikeassa uskossa loppuun asti. Vaikeana aikana on

kuitenkin tärkeää pitää lujasti kiinni siitä armosta, jonka Jumala on lahjoittanut, pelkäämättä ihmisiä ja ajallisia seurauksia.

Antaessaan Abrahamille lupauksensa Jumala vannoi omaan nimeensä, koska ei ollut ketään suurempaa, jonka nimeen hän olisi vannonut. Hän lupasi: "Minä siunaan sinua runsain määrin ja annan sinulle runsaasti jälkeläisiä", ja kärsivällisesti odotettuaan Abraham sai, mitä hänelle oli luvattu. Ihmiset vannovat jonkun itseään suuremman nimeen. Vala merkitsee heille asian vahvistusta, se lopettaa kaikki vastaväitteet. Siksi myös Jumala vannoi lupauksensa takeeksi vielä valan. Hän tahtoi tällä erityisellä tavalla osoittaa niille, joita lupaus koskee, että hänen päätöksensä ei muutu. Noilla kahdella järkähtämättömällä sanallaan, joissa hän, Jumala, ei voi valehdella, hän tahtoi rohkaista meitä, hänen turviinsa paenneita, ja kannustaa pitämään kiinni toivosta, joka on edessämme. (Hepr 6:13-18)

Rohkaisuna uskossa pysymiseen kirjoittaja viittaa Jumalan vahvaan lupaukseen, joka ei voi pettää. Luvattaessaan ikuisen siunauksen Abrahamin jälkeläisille – siis uskoville – Jumala vieläpä vannoi valan omaan

nimeensä vedoten, jotta lupaus olisi varma. Abrahamin kohdalla lupaus toteutui, kun hän sai jälkeläisen, Isakin. Meille Jumalan lupaus merkitsee ikuista elämää.

Se toivo on elämämme ankkuri, luja ja varma. Se ulottuu väliverhon tuolle puolen. Sinne Jeesus meidän edelläkävijänämme meni, kun hän oli tullut ylipapiksi, jonka pappeus on ikuista, Melkisedekin pappeutta. (Hepr 6:19-20)

Lupaus ikuisesta elämästä on vielä täyttymättä, mutta Jumala on entanut meille varman toivon siitä, että se kerran täyttyy – yhtä varmasti kuin Abraham kauan

odotettuaan sai luvatus jälkeläisen. Toivon vertauskuvana käytetään ankkuria. Jeesus on jo mennyt meidän edellämme ”väliverhon tuolle puolen”, siis taivaallisen temppelein

kaikkein pyhimpään Jumalan luo. Hän on kiinnittänyt sinne ankkurin, ja ankkuriköysi on annettu meille, jotta pitäisimme siitä kiinni, siis uskoisimme. Emme vielä näe

taivaaseen, mutta tiedämme että sen köyden toinen pää, josta pisämme uskossa kiinni, on jo siellä, ja niin mekin kerran, kunhan emme irrota köydestä.

Pähkäiltävää:

- Miksi uskolla ei voi laskelmoida?
- Miten uskon "köydessä" pysyy kiinni?

Raamattuopetus: Ville Auvinen

**Maata Näkyvissä
-leiri
10.-12.3.2006**

Karkun evankelinen opisto

Mukaan pääsee 120 nopeinta. Käy tsekkaamassa tarkemmin osoitteessa:
www.maatanakyvissa.net